

Sygn. akt I CSK 547/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Gminy Miasta Z.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...] w [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 marca 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz powoda 5400 (pięć tysięcy
czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...) od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 marca 2021 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi

kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie przez Sąd Apelacyjny norm z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c., poprzez samodzielne poczynienie przez Sąd ustaleń faktycznych wymagających wiadomości specjalnych. W ocenie skarżącego ustalenie podstawy faktycznej wyrokowania w zakresie oceny ilości spraw realizowanych przez powoda oraz pracochłonności (czasu niezbędnego do ich realizacji) – stanowiące oś sporu – zostało dokonane z widocznym *prima facie* naruszeniem reguł procesowych wynikających z art. 278 § 1 k.p.c. i 245 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., ponadto ustalenie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia nastąpiło z naruszeniem art. 278 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Argumentacja przedstawiona przez skarżącego nie przekonuje jednak, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, skutkującego oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd drugiej instancji.

Skarżący nie zdołał zakwestionować ustaleń faktycznych, na których opiera skargę, a w szczególności tego, że – jak stwierdził Sąd Apelacyjny – zgromadzone dowody, zwłaszcza opinia biegłej A. M., dawały podstawę do wniosku, iż powód, realizując zadania zlecone z zakresu administracji rządowej w latach 2005 – 2014, poniósł uzasadnione wydatki osobowe w kwocie

3.869.711,22 zł, były to realne wydatki, niezbędne dla pełnego i prawidłowego wykonania zleczanych zadań (pozwany przy tym nie wykazał, że wydatki te były przejawem niegospodarności, niecelowości czy braku oszczędności), wydatki te nie zostały zrekompensowane przez pozwanego, który przekazał powodowi z tego tytułu kwotę 2.489.729 zł, a przy uwzględnieniu uzyskanego przez powoda dochodu w wysokości 22.695,84 zł, pozostała do pełnego wyrównania wydatków powoda jeszcze kwota 1.357.286,38 zł, która podlegała zasądzeniu wraz z odsetkami. Powyższe proste obliczenia matematyczne, mając oparcie w ustaleniach faktycznych, których na tym etapie nie można kwestionować, nie wymagały wiadomości specjalnych, więc Sąd Apelacyjny był zobowiązany je zestawić, a następnie dokonać na ich podstawie obliczenia ostatecznie należnej kwoty roszczenia (zob. wyroki SN z dnia 19 kwietnia 2017 r., sygn. akt II UK 165/16, z dnia 25 maja 2010 r., sygn. akt I PK 192/09, www.sn.pl).

Obliczenia te bazowały na przedstawionych przez biegłą założeniach i metodologii opinii oraz danych statystycznych, na których oparła się biegła, a które nie zostały podważone przez pozwanego,. Dla tych obliczeń decydujące znaczenie miała ilość wykonanych czynności w ramach zadań zleconych z zakresu administracji rządowej, czasu ich wykonania oraz wartości jednej roboczogodziny.

Mając ponadto na względzie obecne stadium postępowania należy wskazać, że ustawodawca wyraźnie uregulował w art. 398¹³ § 2 k.p.c., iż w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia; ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), do tego zaś zmierzają argumenty zaprezentowane przez skarżącego.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.